

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ
YIL 17
EKİM-KASIM 2020

SAYI
101

HECE ÖYKÜ

ÖN YAZI

Rasim Özdenören: Açıklamanın Yetersiz Kaldığı Bir Dünya: Sanat

ÖYKÜLER

Hasibe Çerko, Soner Oğuz, İsmail Sert, Esra Özdemir Demirci, Recep Kayalı, Müzeyyen Çelik Kesmegülü, Sema Bayar, ...

BENİM ÖYKÜM

Ethem Baran

YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Ayıcı: Ansızın İçimizde Keskin Bıçaktan Taylar

SÖYLEŞİ

Ahmet Sarı ile Edebiyatın İyileştirici Gücü Üzerine... Ali Necip Erdoğan

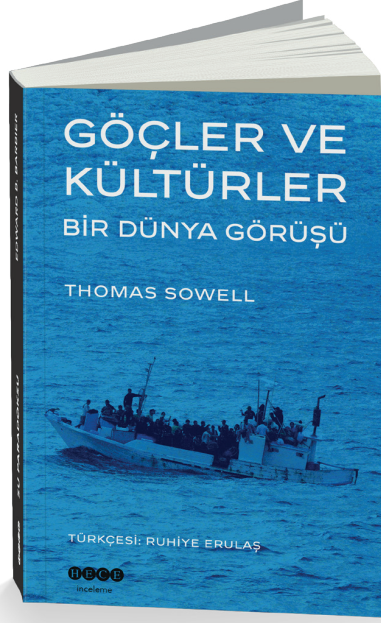
ÖYKÜ ÜZERİNE

Sercan Ceylan: T. S. Eliot'a Göre Eleştirinin Sınırları

Emin Gürdamur: Dede Korkut Hikâyeleri'nde Şeytani Bir Arketip: Tepegöz

Hatice Bildirici: Öykü Uyarlamalarına Kuramsal Bir Bakış

Akif Gülmez: *Ya Tahammül Ya Sefer*'den *Huzursuz BacaK*'a Dava'nın İzini Sürmek

GÖÇLER VE KÜLTÜRLER BİR DÜNYA GÖRÜŞÜ

THOMAS SOWELL

İnceleme, 608 Sayfa

Depremlerle yeryüzünün şeklinin değişmesi, kıtaların kayması gibi yüzyıllardır süregelen göçlerle de insanların yaşadıkları yerler ve dolayısıyla yaşam biçimleri değişmekte. Sadece göç edenlerin değil, göçü kabul eden topraklardaki insanların da hayatları derinden etkilenmekte. Diller, dinler, renkler hepsi birbirine karışmakta, sınırlar yaşamak için çırpınan insanları durdurmakta zorlanmakta.

Peki coğrafya hakikaten kader midir?

İnsanlar hayatta kalmak için doğdukları toprakları terk edip başka topraklara göç etmek zorunda kaldıklarında kaderlerini de kendileriyle mi taşırlar yoksa göçle birlikte kendi kaderlerini kendileri mi yazmaya başlarlar?

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:17 SAYI:101 EKİM-KASIM 2020 ISSN 1304-7604

HECEÖYKÜ

EKİM
KASIM

101

KÜNYE

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ

ISSN 1304-7604

YIL: 17 SAYI: 101

Ekim-Kasım 2020

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ö. Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni Rasim Özdenören

Yayın Kurulu Ali Karaçalı, Ali Necip Erdoğan, Ali Ulvi Temel,

Diñçer Eşitgin, Emin Gürdamur, Hatice Bildirici

Yönetim Yeri Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara

İletişim Tel: (312) 419 69 13

Fax: (312) 419 69 14 P.K. 79 Yenişehir/Ankara

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

www.hece.com.tr

hece@hece.com.tr

heceyayinlari

Teknik Hazırlık: Hece

Kapak: Hece www.hece.com.tr

Baskı: Emsal Matbaa Tanıtım www.emsalmatbaa.com.tr

2020 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 140 TL.

Kurumlar İçin: 460 TL.

Hece ve Heceöykü Dergisi İçin: 350 TL.

Yurt Dışı: 100 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Heceöykü'ye gelen yazılar yayın kurulunun onaylaması durumunda takip eden üç sayıda yayımlanır. Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez.

İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 30.09.2020

İÇİNDEKİLER

ÖNYAZI

Rasim Özdenören/Açıklamanın Yetersiz Kaldığı Bir Dünya: Sanat / 5

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Soner Gülbetekin / 7

ÖYKÜ

Hasibe Çerko/Kuzey / 8

Safiye Gölbaşı/Hikâyenin Yazarı / 11

Esra Özdemir Demirci/Ev / 15

Soner Oğuz/Olur mu? / 18

Recep Kayalı/Süt Üçlemesi / 23

Ali Necip Erdoğan/Kayıp Kütüphanenin Esrarı-2 / 31

Sema Bayar/Acuzenin Rüyası / 37

Zeynep Sati Yalçın/Kuşu Düşü / 43

Müzeyyen Çelik Kesmegülü/Yıldızlı Gök / 49

Segah Gümüş/Çevrimiçi / 52

İsmail Sert/Zamanında / 56

Muhammet Erdevir/Sayılarla Yaslanan / 62

Recep Seyhan/Gözlerinde Çivi Yoktu Senin / 67

Aytaç Ören/Turgut'un Hikâyesi / 72

Burak Çavuş/Dramatize Edilmiş Yağmur Damlası / 75

Uğur Demircan/Örtü / 78

Özlem Karapınar/Cam Kenarı / 83

Berna Atagün/Birileri ve Diğerleri / 89

Merve Özgenli Çelik/Babaannem ve Sümsük Kuşu / 93

Ethem Erdoğan/3. Sayfa Hırsızları / 96

SÖYLEŞİ

Ali Necip Erdoğan/Ahmet Sarı ile *Edebiyatın İyileştirici Gücü* Üzerine / 100

BENİM ÖYKÜM

Ethem Baran / 108

ÖYKÜ ÜZERİNE

Sercan Ceylan/T. S. Eliot'a Göre Eleştirinin Sınırları / 113

Emin Gürdamur/Dede Korkut Hikâyeleri'nde Şeytani Bir Arketip: Tepegöz / 122

Hatice Bildirici/Öykü Uyarlamalarına Kuramsal Bir Bakış / 134

Akif Gülmez/Ya Tahammül Ya Sefer'den Huzursuz Bacak'a Dava'nın İzini Sürmek / 138

YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Aycı/Ansızın İçimizde Keskin Bıçaktan Taylar / 142

BAŞKA DÜNYALARIN ÖYKÜLERİ

Gülsüm Halilova/Türkçesi: Ömer Küçükmehmetoğlu/Felekten Bir Gün / 144

Oskar Maria Graf/Türkçesi: Gürsel Aytaç/Tesadüfen İşlenmiş Cinayet / 150

HECEÖYKÜ'DE İLKLER

Nihan Feyza Lezgiöğlü/Umay Lacivert Sever / 155

Çilem Dilber/Eksik / 158

KİTAPLIK

Ali Necip Erdoğan/Yankı Ustası / 161

Fatma Efkere Aydar/Korkunç Beyaz / 163

Mürüvvet Özpehlivan/Felgu'nun Melodisi / 165

Mehmet Kahraman/Bi' Dolu Dünya/ Yaşanmışlıklar / 167

RASİM ÖZDENÖREN

Açıklamanın Yetersiz Kaldığı Bir Dünya: Sanat

Sayın Ben: Sana diyeceğim ki, neden durduğumuzu bilmiyorum. Korkmadın değil mi?

Arkadaş: Yo, hayır. Hayır, hayır.

Sayın Ben: (Devam eder) Neden durduğumuzu bilmiyorum dedim. Bilhassa bunun için durduk. Neden durduğumuzu bilmediğimiz için.

Arkadaş: (Şaşkın gözlerini açar) Yok be!

Sayın Ben: Yani yolumuzun burasında bir engel çıktı karşımıza: izah edilemez, önüne geçilemez ve kalın bir şey gelip bize çarptı.

Arkadaş: Buuumm!

Sayın Ben: Tam öyle işte. İlerlememize engel olana gelip çarptık. Oysa bu engelin ne olduğunu bilmiyoruz. Pek de öğrenemeyeceğiz.¹

Yukardaki diyalogu J. Tardieu'nun "Sayın Ben" adlı kısa oyunundan aldım. "Sayın Ben", birlikte yola çıktıkları arkadaşına, yolda niçin birdenbire durduklarını ya da durdurulduklarını açıklıyor. Bir "engel"le karşılaşılıyorlar, fakat engelin ne olduğunu bilmiyorlar, hiçbir zaman da bilemeyecekler. Sadece durmuş olduklarının, engellendiklerinin farkındalar. Sayın Ben'in, bu izah edilemez şeyi izah tarzı oldukça ilgi çekici: "Neden durduğumuzu bilmiyorum. Bilhassa bunun için durduk. Neden durduğumuzu bilmediğimiz için."

Öznel bilincin saplandığı kör noktada Sayın Ben'in yapabileceği başka bir mantıklı izah tarzı yoktur. Sayın Ben, durumunu mantıklı bir zemine oturtmak istiyor. Ne var ki, başvurduğu "mantık yöntemi" onu, içinde bulunduğu açmazdan kurtaramıyor. O, sadece bir izah tarzını deniyor, o kadar. Bununla birlikte bu izah tarzı kişisel/öznel bir düzlemde kaldıkça, başkasına budalaca görünse bile masumdur.

Sayın Ben'in mantığı bir tıkanmışlığı ima ediyor. Bu konuşmaya, tek kişilik bir konuşma gözüyle bakabiliriz. Zaten Arkadaş, oyunda, bir bakıma Sayın

¹ Jean Tardieu, *Sekiz Oyun*, Bilgi Y. Ankara.

Ben'in ikinci kişiliği gibi durmaktadır. Sayın Ben'in konuşmasını (kendisiyle diyalog kurmasını) sağlayan arkadaş, ikinci kişilik gibidir; bu nedenle hiç cümle kurmaz, kesik kesik ünlemlerle katılır diyaloga.

Tıkanmışlığın görüldüğü her düzlemde mantık zorlamasıyla ortaya çıkarılan izah tarzları, Sayın Ben'in mantığına uygun düşer. Şurası var ki, Sayın Ben, arkadaşına suçlamayan bir tavırla yaklaşıyor. Onunla diyalogunu sürdürebilmek için arkadaşına karşı suçlayıcı bir tavır takınması zorunlu ve kaçınılmaz görünüyor. Diyalogun karşıt uçlarının aynı bilince ortak çıktığı veya aynı ortak bilinçte özdeşleştiği kabul edilecek olursa, başka bir deyişle, birini ötekinin ikinci kişiliği olarak görebilsek, içinde biraz suçlama tavrı da olsa, kurulan diyalogun anlamlı bir tabloyu yansıttığı teslim edilir.

Tek bilincin iki farklı yüzü, birbirine karşı sürekli biçimde: "Durduk, çünkü neden durduğumuzu bilmiyorum. İzah edilemez, önüne geçilemez ve kalın bir şey gelip bize çarptı." derken, tıkanmışlığa bir açıklama getirmeye çabalıyorlar. Ama o engelin bizzat kendinin ikinci yüzü olduğunu ayırımsamaz görünüyorlar. Bunu ayırımsadığı anda, belki de boşlukta sallandığını hissedecektir. Diyalogun öbür ucunda bu nedente kahramanımızın ikinci yüzünün (ya da ikinci kişiliğinin: personasının) yer alması zorunlu görünüyor. Fakat her şeye rağmen, ortada tek kişilik bir diyalogun bulunduğunu kabul etmek gerekiyor. Çünkü ikinci kişilik "asıl ben" in açıklaması karşısında patlama sesini taklit ederken, o da, bu içeriksiz sesin sesini onaylama durumunda kalıyor.

Bütün bu açıklamalarımız nereye varıyor?

Açıklamasız kalan "bir şey" in var olduğuna...

Sanat eseri -her türden olan sanat eseri, sahne sanatlarından resime, edebiyat ürünlerine kadar- bize açıklaması olmayan bir dünya sunuyor. Açıklaması olmayan veya açıklaması yetersiz kalan ve her defasında bir daha açıklama ihtiyacı hissettiren bir dünyadan haber veriyor.

O dünya, aslında bizim reel olarak içinde yaşadığımız dünyanın kendisidir de... Biz, içinde yaşadığımız dünyayı açıkladığımızı sanığımız her defasında bir kere daha yanıldığımızı fark ediyoruz. Her açıklama, bir evre sonra yeni bir açıklamayla batıl hâle getiriliyor. Ama dünyamız bulunduğu yerde kalmaya devam ediyor.

Sanat eseri de bize, genelde sanılanın aksine, bir açıklama sunmuyor. Tersine, bize bir dünya sunuyor ve o dünyaya ilişkin bir soru/sorular getiriyor. Öyle bir soru ki, her defasında, getirilen cevap yeni bir sorunun yolunu açıyor.

Gerçek bir sanat eseri -hakkını yerine getirerek meydana getirilmiş bir sanat eseri- okuruna, temaşa edene, her defasında cevabı aranacak yeni sorular sordurur. Kendisindeki *sarih müphemlik* asla çözülemez. Mona Liza'nın tebessümü gibi... Shakespeare'in hasta Hamlet'i gibi... Fuzuli'nin Mecnun'u gibi...

Soner Gülbetekin

Kuzey

Yamacında tepenin, vahşi ışıklarla seçiren bir bahçe yükselir. Dev ihlamur ağacının saldığı nemli kokular, tatlı nefes gibi köpüklenerek yalar toprağı, incelik toprak, sararır, alt üst olur özlü sevgiyle; - seyrek otlarla örtölmüş dorukta, gün vakti - çeşmelerin sularıyla taşınır ötelere. Ve yer yer öyle yoğunlaşır ki tatlı koku, birkaç sırtı atladıktan sonra göle dönüşür, çağırıp alev alev yakar yüreği. Şehvete boğulur uzam: - o sevecen alevlerin, bizi seven ve bizi tanıyan alevlerin dalga dalga sarmaladığı ruh uyanır, Benliđin derinliğindeki altın ufukta şekillenmeye başlar hem yeryüzünün hem de gökyüzünün derinliği olan. Sağdaki bayır, ulu meyve ağaçlarını, taze kabuklarının pençe pençe al renge büründüğü elmaları yüklenmiş, güneş içersinde sürekli tüter. O kızılağaçlardan biçimli, ıslık ıslık ezgiler dökölür. Damarlarının aşırı duyarlı, dünyevilik dışı bulut çağlayanıyla çıplak göğe atılmıştır; büyülenmiş, akıyor dur soluğu derin mavilikte. Öyle yoğun ve saydam bir mavi ki, milyonlarca yılın öz sularıyla arınan meyvelerin tatlardan örölme bulutçukları hem billur, hem de havaymışçasına yumuşak, dingin akışına katılıp daha da düşsel kılamazlar onu. Burada gördüm ben rüyalara özgü görüntüleri. Hatırası günlerin, içimi titretti bütün hallerde. Ve onun parmaklarının gül demeti birleştirdi toprakla enginleri, gözyaşlarının saydamlığından yaratılmış o cennet kıyıları. Bir adımıyla çayırlardan duru bir süt kaynardı. Nasıl sessizleşirdi çevre. Onunla yürümek, dışına kadar bu dünyanın ve keder dolu bekleyişim tufanla gelen çiçeklenişini delice, yüreğimiz tutkuyla kanatlanırken. Güzelim, esrik salınımında yan yana akıp gidişimiz, böyle, eski fısıltılarla, su gibi, serinlik gibi tepede ışılan. Onun bedenini duymak, öyle dinlendirici, ama öylesine dost bedenini, ne kadar da yorgun arzularından ve göz kamaştıran imgelerden, kederli ruhum gibi,

şimdi hasretiyle yanan ardı sıra bu varlığın, canakıyıcı, ama şefkatli ve coşkun, saf neşe gibi.

Ve sıkıntılar içinde konuşmak onunla, duyulmadık bir renkte ve canlı, aydınlığında onun zarif çehresinin, umudum, toprağım olan.

Bir rüya gecesiyle biçimlenip çiçekli kokuların gecesine uzanabilmem için elimden tutan

(uzak kaynaklar ve kuşların yurdunu nasıl bulabilirdim o güzelliğin âleminin pürüzsüz yansıması olmasa, gecenin nuruyla bezenmiş).

Ve maviliğin altında yalnız, alnacında tepenin,

kızıl ağaçlarla örülü,

düşündüğümde böyle susuz oluşumu ona, titreyip göğsüm acır, hasretiyle dokunuşunun.

Mahvoluyorum düşündükçe bir daha kavuşamayacağımı ona,

ve yakınlığına pek hoş ve yakıcı bedeninin,

taşlaşmış bir evrenin korkunç kristal boşluğunda teselli eden, zavallı yüreğimi.

Yardım eden eylem o, devingen, ölümsüz mutluluk buğusuyla tutan kalbi ve doğayı.

Şimdi burada düşlerken o zeytuni kahverengi gözleri, yaprakları okşayan rüzgara güven doğdu içimde.

Şakaklarım dinlendi, hafifledi yangını ciğerlerimin. Dağ havası kamaştırdı alnımı. Karaya çalan yeşil otların bürüdüğü toprak yoldan kırmızı açıklığa doğru yürürken göğsüm, kollarım, ayaklarım kavuştu eski huzuruna. Bahçenin dokusuna yatıştırıcı uğultularla karışan rüzgar, çocukluğumun rüzgarının neşeli uğultusunu hatırlattı: arkların suyu yavaş yavaş erguvan rengini alır, engebeli arazi ta yukarıdan başlayıp derenin eteklerine kadar incecik yapraklarla örtülürdü. Şırıltılarla, dallardaki sevinç gürültüleriyle öylece inerdi akşam, yolunu tamamlayınca güneş, yumuşacık bir çarpışla son damlalarını sererken tepeye, gündüz seslerinin kalabalığı kesilirdi aşağıda, kırlarda.

Ve nazlı koyunlar, geniş zümrüt otlaklarda nefeslenen, dipleri ufak taşlarla döşeli gölcüklerden meleyerek su içen koyunlar akşamın örtüsü altında birden sessizliğe gömülür, rengarenk kuşlar kanat çırpıp cıvıdamaya başlardı yüksek dallarda. Tünerdi bir baykuş kaya kovuğuna, kafasını bir sağa bir sola çevirir, öter, tok sesini birkaç kez bırakıp uçardı kıraçlara doğru,

Bahçenin gelişiminin olgun müziği işte gitgide belirginleşip şekillenmeye başladı, bütün tonlarıyla kucakladı beni, ocaklarda kaynayan taze yemiş şırıraları ve buğdaylar davet etti çağrılı rayihalarla.

Yüksek kıyıda güzelim kavakların en içli, en yumuşak hışırtılarla yandı, yandı yaprakları elimin içindeymişçesine. Duyulmadık doğallıkta tınılar, içten dökülen, o derin doğadan, iç güneşten dökülen sesler yankılandı vadide.

Sanki ince kenarları kesti avuçlarımı, dipten hissettirdi acıyı ve huzuru, sergiledi boydan boya yaşamın duraklarını, hafif nabız atışlarındaki kutlu derinliği.

Çünkü ana yurdumdan koparılıp şehirlerin çürümüşlüğü içersine fırlatıldı-ğımдан bu yana duyuyorum yoksunluğu, bağrımда çöreklenen dile gelmez hüzün boşluğunu, ateş ve buzdan doğma.

O narin titreyişler içinde eğilerek iç geçirdi, arttırdı tutkumu. Bağladı beni sırlarla dolu gövdesinin büklümleriyle, köklerinin alacakaranlık evrenine, duyulmadık seslerle büyülerin kubbesine.

Burada kavradım hissedişin anlamını ve gözyaşlarını. Kendimi attığım bu toprakta, otların üzerinde. Toplayıp kaldırdım yere düşenleri. Canlıydı her biri, bağrımа basıp ısılarını hissettim, tuttum parmaklarımla o ipek duyarlıkları, çamura belenmişleri bile. Onlar acı geldi en çok. Dizüstü çöktüm önünde, kıvrandım, özledim, ağladım ağaca, yaslandım sonunda tükenmez aşka. Kaldırır kaldırmaz başımı, tepenin yuvarlak zirvesinde, yukarıda, çalılıarın süslediği taşlı patikada günbatımını seyrettiğim beyaz kayanın ardındaki yaşlı kavaklar belirdi. Sırma yaprakların hatırası içimi titretip doldurdu içimi. Hemen gidemezdim oraya, uzaktan tuttum yumuşak, kırılğan dokuyu. Sıkıca sarıldım, bağrımа bastırdım, oradaki taş oluklarda akan karların suyuyla ıslatıp yıkadım kumla yaralanmışları. Nasılsa her şey, her şey hep aynı yerinde. Gerçi bu mevsim daha da arınmışlar. - Olağanüstü hassas titreşimlerle karşıladılar, kuvvetli akımlarla. Hep orada kalmak istedim, gün boyu dinlemek suyu, mevsimi, bitkiyi.

Ne bir şey düşüyor, ne de başka yöne bakıyorum. Doğallık yüklüyorlar omuzlarından.

Garip mi bu? Yapay arkların suyu bile doğallık olup çıkıyor, öncesiz huzur yayılıyor bütün yönlerе, tıpkı dağın eteğindeki evren pınarı gibi sirayet ederek gülümsetiyor doğayı. Artık kahreden tutku bir yakarışa dönüşüyor kuytuluktaki yaprakların uyandırıcı tesiriyle.

Kader bana geçit verdiği ölçüde

oy, sevdiğim ağaçlar, can ağaçlar, dinleyin beni, balınızı esirgemeyip yatıştırın kalbimi, korkuyorum, biliyorum ilk sabahtan bu yana bendesiniz, sonunda birlikte taşınacağız yine ilk sabaha, benliğimin aşına manzaralarını bana veren.

Ah, pek çok şey, evet pek çok şey vardı bir zamanlar paylaştığımız uzak geçmişte, şimdi yakın geçmişte, sonsuz şimdiye kazınan uzaklar, kurtarılmış, hiçlikten çekip alınmış şeyler ve sesler.

Fakat değişim zamanı gelip de yörenizden uzağa çekildiğimde yalnızım, yapayalnız.

SAFİYE GÖLBAŞI

HİKÂYENİN YAZARI

1. Bölüm

Her şey, on bir bölümden oluşan bir novella yazmaya karar vermemle başladı. Fikir bir gece yarısı tam uykuya dalmak üzereyken gelmişti aklıma. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Yataktan fırlayıp bir sayfaya yakın, hızlı hızlı not almıştım. Olaylar şöyle gelişecek, bunu yazacağım, şöyle bir karakterim olacak, şu cümleyle başlayacağım, şöyle bitireceğim. İçime taptaze bir sevinç doğmuştu, yenilenmiş gibiydim. Huzurla uyumuştum o gece. Ertesi gün heyecanla yazmaya koyulmuştum. İlk planlamada aklıma bile gelmeyen ne parlak cümleler, ne tatlı tatlı zekice çözdüğüm karmaşık işler çıkıyordu kalemimden. Bu hikâyeyi çok sevmiştim. Bir an önce bitirmek istiyordum. Şimdiye kadar yazdıklarımın içinde belki de en iyisi bu olacaktı.

İyi bir tempoyla yazıyordum, neredeyse yarılamaştım ki birdenbire Kahraman'la kavga etmeye başladık. Kavgaya tutuşunca tek kelime bile yazamaz oldum. Birbirimize söyleyecek sözümüz kalmayınca da küstük. Kahraman'ın başıma bir iş açacağı başından belliydi. Kontrol edemiyordum onu, büsbütün kavrayamıyordum, uçarı bir tarafı vardı yine de idare ederim sandım. Ama yok büsbütün inatçı çıktı. Geldi novellamın üstüne oturdu. Benimle gelmesi lazım, onusuz devam edemem, bunu bal gibi biliyor. Ben onu bırakamıyorum, o beni bırakmıyor, velhasıl hikâyem durdu. Benden istediği imkânsız bir şey, bunu ona anlatamıyorum.

Sayfaları çevirip çevirip üçüncü bölüme getiriyor. Burası güzeldi diyor. Beni tekrar buraya getir. Bak Kahramancığım diyorum, bu hikâye ileriye doğru düz bir seyir izliyor. Tamam üçüncü bölüme yahut diğer bölümlere gönderme yapabiliriz ama büsbütün oraya gidemeyiz, geçtiğimiz bölümlerin herhangi birinde kalamayız. Bütün hikâyeler gibi bu hikâye de devam eder nihayet biter. Hatta biz de yavaş yavaş sözü toparlayıp, düğümleri çözüp bitirmeliyiz. Tadını kaçırdın diyor. Ben bu yazdıklarını yaşamak istemiyorum, hikâyenin neşesi gitti diyor. Ben kendimi bu bölümlere ait hissetmiyorum.

Üçüncü bölümde her şeyim tastamamdı. Orada yaşadığımı, adeta kanlı canlı bir insan olduğumu hissediyordum. Şimdi yaşadığımı anlamıyorum, sanki ölü gibiyim. Öyle zannediyorum ki bir yerlerde üçüncü bölüm devam ediyor. Ama ben o bölümden uzağım. Tamam diyorum nasıl ilerlesin hikâyen bundan sonra, ne yazayım? Geçen geçti artık bundan sonrası için bir şeyler yapalım diyorum. Söyle o ne olsun? Bugünle, hikâyenin bundan sonrasında ilgilenmiyorum diyor. Beni üçüncü bölüme götür ve orada bırak. Tek istediğim bu.

Böyle inat edince sayfaları hızlıca kapatıp masadan kalkıyorum. Yok bu Kahraman affedersiniz taş kafa çıktı. Geçmişe gidecekmiş de orada kalacaktım. Bu mümkün mü? Mümkün mü? Değil işte değil tabi. Yoksa mümkün mü? Hayır hayır. Misal ben de bin dokuz yüz nokta nokta senesine gidip orada kalmak istiyorum da bugünle ilgilenmiyorum. Diyelim. Ben de tıpkı Kahraman gibi yaşadığımı ancak o sene idrak ettim, her şeyim yalnızca o sene tamdı, sonra hep eksilerek devam ettim. Diyelim. Ve bin dokuz yüz nokta nokta senesine gidip orada kalmak isteyeyim. Mesela. Mümkün mü? Acaba? Muhtemelen değildir. Denesem mi?

2. Bölüm

Mümkünmüş. Bir gün kalktım, evden çıktım. Gerisin geri yürüdüm. Hop bin dokuz yüz nokta nokta senesindeyim. Şaşırdım, sevindim. Ağlayacağım bile tuttu. Kahramancığımı evde bırakmıştım. Haberi yok benim de bir üçüncü bölümümün olduğundan ve şu an onun kendisi için istediği şeyi benim kendim için yaptığımdan. Ne yapayım, küslüğümüz devam ediyor. Neyse hesap ettim, aradan tam yirmi üç sene geçmiş. Ben bin dokuz yüz nokta nokta senesini yaşayıp geride bırakalı tam yirmi üç sene olmuş. Bu güzide seneden sonra yirmi üç sene daha yaşamışım, dile kolay. Her şey aynı bıraktığım gibi, hatırladığım gibi, ne ilginç. Yollar, yol ağızlar, evler, ev içleri, insanlar, insan yüzleri. İşte o ikisi de oradalar, özlediğim gibi.

C ile Ç. Beni çağırıyorlar. Yanlarına gidiyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi göğsüme vuruyor. Onlar sakinler. Ben ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bir bahçe duvarına yan yana yaslanıyoruz. Sevdiğimiz bisküviden uzatıyorlar bana da. Heyecanım, sevincim, şaşkınlığım belli olmasın diye konuşmuyorum. Çocuğum gibiler. Pek küçükler, pek tazeler. Gizli gizli hasretle bakıyorum onlara. İçimde çılgın bir çılgık büyüyor. Oradan buradan konuşuyorlar. Arada dönüp bir şeyler söylüyorlar bana da. Gözlerimi kaçırıp kafamı sallıyorum. Neyin var bugün diyorlar. Ne bu durgunluk, ne bu derin bakışlar. Nerelere daldın yine? Niye hiç konuşmuyorsun? Yine neler yazıyorsun?

Birdenbire aslında söylemeyi hiç düşünmediğim hâlde, içimde büyüyen o çığlığın etkisiyle sanırım, yirmi üç yıl sonra diyorum sizce ne hâlde

olacağı? Niye yirmi üç yıl deyip gülüyorlar önce. Çok antikasın ya diyorlar. Yaşarsak tabi diyorlar sonra da. Uzaklara bakıp anlatıyorlar derken. Onlar da heyecanlandılar. Şöyle birlikteyiz, şöyle mutluyuz, şöyle görüşüyoruz, burada buluşuyoruz, biz hep beraberiz, e tabi biraz yaşlanmışız. Yirmi üç yıl sonra birbirimizle kanlı bıçaklı olacağımızdan haberleri yok. Değil birlikte olmak birbirimizin yüzünü bile görmek istemeyeceğimizi bilmiyorlar. Hiçbiri olmayacak diyorum. Üçümüz bir ucuna çekileceğiz dünyanın. Usul usul kin büyüyecek üçümüzün de içinde. Birbirimizi unutmayacağız ama hatırlamayacağız da. Birbirimizi gizli gizli takip edeceğiz ama yüz yüze bakmayacağız bir daha. Birbirimizi itham edecek, suçlayacağız hem de neler nelerle. Samimiyeti, iyi niyeti ara ki bulasın yirmi üç yıl sonra bizde. Canları sıkılıyor. Ben daha beter sıkılıyorum. Resmen boğuluyorum. Dışarı böyle fırlayan çığlığım beni kendi ellerimle boğuyor. Ne oldu diyorlar senin canın mı sıkın? Niye böyle acıklı niye böyle karamsar konuşuyorsun? Biz öyle insanlardan olmayacağız. Bu sevgi biter mi be deyip önce birbirlerine sonra bana sarılıyorlar. Bayılacak gibi oluyorum. Başım dönüyor ve...

3. Bölüm

Yirmi üç yıl öncesinden harap vaziyette döndüm. En az on yıl daha yaşlanmışım. Anım büsbütün kırılmış, kamburum çıkmış. Sinir minir Hak getire. Gözlerim deli gibi bakıyor. Bu ziyaret beni perişan etti. Açtım hikâyemin kaldığım sayfasını. Kahraman orada yine, sırtı bana dönük, küslüğü yumuşamadan aynen devam ediyor. Ne kindar çıktı bu adam, evlerden ırak. Kahraman efendi diyorum, sesim diken diken batıyor bana, yüzünü dön de bir bak hâlîme. Nereden geliyorum biliyor musun? Üçüncü bölümden. Kendi üçüncü bölümümden. Bak ne oluyormuş insan oraya gidince. Dikkatle, şaşkınlıkla kulak kesiliyor bana.

Sen de benim gibi üçüncü bölüme gitsen bile artık mutlu olmazsın, anlıyor musun? Orayı da karıştırırsın. Çünkü artık masum değilsin, masum değiliz. Seni de beni de kandıran mutluluğa inandıran masumiyetti, ilerleyen bölümlerde neler olacağını bilmiyor olmamızdı. Şimdi sen oraya gitsen bile mesela yedinci bölümde ne olacağını biliyorsun hatta sana hikâyenin sonunu da söyleyeyim. Sen öleceksin. Üçüncü bölümden tam sekiz bölüm sonra öleceksin. Bunu bile bile yine mutlu olur muydun herhangi bir bölümde? O zaman yaşadığın şeylerin tadını tekrar çıkarabilir miydin, yanında olduğun insanlara yine öyle sarılabilir miydin? Yapamazdın hayır. Çünkü olmuyor çünkü kimse yapamaz bunu. Ben de yapamadım. Artık biliyorsun işte ne olacağını, beni anla bana acı ve müsaade et bana yardım et, bitireyim hikâyemi.

Kahraman usulca dönüyor bana doğru. Yüzüme çocuk gözlerle kırgın kırgın bakıyor. Sonra gözleri parlıyor birden. O zaman diyor unuttur sen de

bana. Ne olacağını unuttur. Beni oraya götür ve buralarda ne yaşadığımı, ileride ne yaşayacağımı unuttur. Bu hikâyenin yazarı sen değil misin?

Bilmem. Ben miyim? İçimde korkunç bir yılgınlık büyüyor. Yoksa sen misin? Belki de ben sadece bir katibim. Diğer kahramanlarım gibi senin yazdığını yazabiliyorum ancak, kendi kendime yazabildiğim bir hikâye yok. Unutturabilir miyim o hâlde? Sen öyle diyorsan yapabilirim belki de.

Peki ben unutulabilir miyim? Tek çaremin her halükârda unutmak olması sence de üzücü değil mi Kahraman? O ikisiyle ilgili, C ve Ç ile ilgili, görüp görebileceğim en güzel sene olan bin dokuz yüz nokta nokta senesiyle ilgili yapabileceğim tek şey öyle ya da böyle unutmak. Bu acıklı değil mi?

Kahramancığım beni dinlemiyor artık. Hikâyenin üstünden kalkmış. Üstüne başına bulaşan kelimeleri harfleri silkeliyor. Yolunu buldu. Üçüncü bölüme gidecek. Bu novelladan umudumu kestim. Bir gece yarısı yaşadığım o heyecan bile uzak, yabancı bir anı şimdi. Müsaadenizle Kahraman'ı üçüncü bölüme bırakıp geleyim. Ben mi? Burada kalacağım. Bu zamana kadar neyi unutmaya çalıştıysam yine onu unutmaya çalışmaya devam edeceğim. Tabi şimdilik.

ESRA ÖZDEMİR DEMİRCİ

Ev

Yaz bitti. Bahçede örümcek ağına takılan sineklerin sayısı azaldı. Kuyunun cılız suyu, ferini kaybetmiş yaşlı bacaklar gibi önce yavaşladı, sonra hareket etmeyi bırakarak içine kapandı. Yapraklar rengini ve yüzünü toprağa döndü. Aylardır ortalıkta olmayan rüzgâr, kendini hatırlatmak istercesine kapı eşiklerinden içeri girerek, pencere pervazlarında durdu. Tam burada uğultulu bir müzik başladı.

Yaz bitti. Kimseler bakmaz oldu dut ağacının yüzüne. Oysa tüm yaz cömertliğiyle herkesi birleştirmişti. Nasıl da tatlıydı meyvesi, yiyen bir daha yemek istemişti. Gövdesine tırmananlar, dallarına yüklenenler, gölgesinde serinleyenler şimdi neredeydi?

Yaz bitti. Pazar tezgahlarında üzüm, erik, karpuz, şeftalinin yerini nar, mandalina, portakal almaya başladı. İnce kıyafetler görevi kalınlara devretti. Dolaplarda bir yer değiştirme merasimi. Yaz, bitti diye hayıflanmaların içinden cılız ama şen sesiyle geçti. Neşesini belli etmeye çekinişinde istenmeyen bir mevsime geçişin etkisi kadar gideceğini kimselere söylememiş olmasının da payı vardı. Gidecekti. Bir kez de kendin için bir şey yap, demişti Elif. Bir kez de yapmak istediğin şeyi kimseleri düşünmeden yap, bu kez hayaline kimseyi dahil etme. Haklıydı. Gerçekte kalabalığın içinde boğulan, insan trafiğinin, çalan telefonların, cevap bekleyen mesajların, saygıda kusur edilmemesi gereken büyüklerin, sevmekle yükümlü olunan küçüklerin, eline doğduklarının, evinde olduklarının, gözünden düşenlerin, sözünü kesenlerin içinde nefes alacak vakit bulmak zordu. Hayır, aslında hiçbiri incitmiyordu onu. Mesele daha başkaydı. Bir kuytuya ihtiyacı vardı. Kendi kendine kalacağı, kabuğuna çekileceği, özüne döneceği bir tenhaya.

Bu nedenle bu şehirde karar kılmıştı. Şehirlerin insanlara benzediğine inanırdı çünkü. Bir şehrin bir insanı yansıtmaya ihtimali ona göre kaçınılmazdı. Ömrü boyunca orayı arardı insan; kendisiyle karşılaşacağı bir kapı eşığı mutlaka vardı. Kendine sesleneceği bir pencere. O şehirde bulacaktı